

ganske vist tillige i, at der var adskillige Spekulationsfirmaer rundt omkring i Europa, der blev ødelagt, men saadanne Ting følger jo, naar man vover sig ud paa noget, som ikke kan holde. Denne Kredit paa 100 Mill. Dollars, som blev ydet af de amerikanske Banker i Frankrig i Foraaret, blev ydet til „Banque de France“. Den blev senere skaffet til Veje igen, og staar for Tiden til Raadighed for „Banque de France“ paa samme Maade, som den blev stillet til Raadighed — jeg tror, det var i Februar.

Med andre Ord, naar der skal skaffes Raadighed over et større Valutabeløb for, om jeg saa maa sige, at forskrække Spekulanterne, er det Coutume i Europa, at denne Kredit stilles til Raadighed for en Bank, men det er ikke Coutume, at man lader Staten optage et Laan, som derefter stilles til Raadighed for en privat Bank til denne Opgave.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem fuldkommen har misforstaaet den Opgave, her foreligger, og ikke har tænkt Problemet helt igennem med Hensyn til, hvorledes Virkningen skal være. Er der Tale om at drage et Laan ind over Landet, som gennem Statsforanstaltninger skal anvendes her i Landet, er det noget helt andet, men det er der ikke Tale om her. Her er der Tale om at skabe en Reserve for denne Bank, der skal udføre ganske bestemte Bankforretninger, og saa forekommer det mig en meget mærkelig Foranstaltning at lade Staten direkte optage Laan til saadanne Bankforretninger. Det vilde minde for meget om den Tid i den tidligere Regerings Tid, da Regeringen ansaa Statens Forpligtelser overfor Nationalbanken for at være næsten uden Grænser, men derimod glemte at fremhæve, at det var Nationalbanken, der skulde gøre Arbejdet og have Ansvaret for, hvorledes dette Arbejde blev gjort, men tillige naturligvis maatte stille sig selv først i Brechen ved det Arbejde, der skulde gøres.

Derimod er det rimeligt, at Staten yder en Garanti, naar en saadan Valutareserve skal skaffes, fordi Nationalbanken ganske simpelt ikke kan skaffe en saadan Reserve uden Statens Garanti. Det har vi fra vor Side fuldt ud forstaaet og er derfor gaaet med til at yde denne Garanti; og jeg tror, at jeg kan forsikre det ærede

Medlem Hr. N. Neergaard, at en Kredit ydet paa dette Vilkaar vil kunne opnaas paa ganske de samme Betingelser, som et almindeligt Statslaan i Øjeblikket vilde kunne opnaas paa, og paa Betingelser, der er langt gunstigere end de, det ærede Medlem nogen Sinde har opnaaet Kredit paa. Jeg har undersøgt dette Spørgsmaal meget nøje, jeg taler altsaa af Erfaring paa dette Punkt. Jeg har aldrig set de amerikanske Banker gøre Forskel paa, om Kreditten skulde tages paa den ene eller den anden Maade. At det bør være en kort Kredit og ikke et længere Statslaan, turde nemlig alle være enige om. Jeg skal yderligere tilføje, at saadanne korte Kreditter yder de amerikanske Bankkonsortier overordentlig hyppigt, det er Typer, de overordentlig godt kender, og som de er villige til at yde for Tiden til en relativt lav Rente; de vil blot have sikker Garanti for Laanets eventuelle Tilbagebetaling.

Saa har Nationalbanken forlangt, at Staten skal sikre Nationalbanken paa den Maade, at den skal overtage denne Kredit efter de to Aars Udløb. Jeg kan godt forstaa, at Nationalbanken maa have en vis Sikkerhed for, at den ikke kommer ud i noget, der vil være til stor Skade ikke alene for Banken, men for hele vort økonomiske Samfund. Det er rigtigt nok, at det, det gælder om, er at faa Banken til at forstaa, at Opgaverne, at vor Valuta maa holdes, og at det ikke er Meningen at inddrage denne Valutareserve. Men jeg er ganske enig i, hvad den højtærede Statsminister udtalte for et Øjeblik siden, at det aldrig under Forhandlingerne, eller naar vi har overvejet Spørgsmaalet, har været vor Mening, at vi kunde tænke os det Tidspunkt, da denne Reserve helt var inddraget, saaledes at Nationalbanken skulde betale den tilbage om 2 Aar. I det Øjeblik man vil inddrage denne Reserve i større Omfang, kan den naturligvis ikke pludselig tilbagebetales paa een Gang, uden at det fuldstændig vil ødelægge hele den danske økonomiske Situation. I saadanne Tilfælde er der kun en eneste Institution, som kan træde til, det er Staten, det er den eneste, der kan opnaa lange og forlang Tid sikrede Laan. Men det haaber vi alle sammen slet ikke skal være nødvendigt. Det stilles kun bagved, for at